

Zvezdana Milojković

**MOJA ŽIVOTNA
PRIČA**

Zvezdana Milojković

**MOJA
ŽIVOTNA PRIČA**

UVOD

Ova knjiga je moja autobiografija, sve ono što je

moj život pre rada na sebi i sve je napisano iz ovog ugla. Ova knjiga nebi nastala da nisam imala podršku mog divnog supruga Dragana i moje divne porodice. Zahvalna sam posebno mojoj starijoj ćerki Moniki, što me je neumorno pratila u koracima realizacije moje knjige. Zahvaljujem se celoj porodici, ponosna sam što ih imam! Pored moje divne porodice zahvaljujem se mojoj divnoj nećaki Katarini Jovanović koja me podržava i bodri od kad sam počela da pišem u mojoj grupi ne znajući da će se to pisanje pretvoriti u knjigu... Zahvalna sam mom dragom prijatelju i učitelju Željku Šmulji koji mi je velika podrška i osoba koja je prva videla da moja priča može biti odlična knjiga. Zahvalna sam mojoj divnoj prijateljici Daliborki Perić jer da se ona nije pojavila u mom životu ne verujem da bih imala snage da krenem u realizaciji mog sna u vezi knjige! Zahvalna sam mojoj divnoj Samanti Gilice devojci maratonki i mojoj dragoj drugarici na tome što mi je bila vodič u realizaciji nekih od mojih snova! Zahvalna sam Sandi Mešinović zato što sam uz njenu vođenu meditaciju susret s unutrašnjim detetom shvatila koliko sam ja potiskivala osećaj da obožavam jorgovane. Ja sam ih čitavog života

izbegavala kao da bacaju plamen na mene...

5

Moje ime je Zvezdana! Potičem iz jednog malog

mesta kraj Petrovca na Mlavi u Srbiji! Moja priča nije nimalo laka i treba biti jak u duši da bi istrajao u svemu što sam ja prošla a da ostaneš normalan. Rođena sam 1973. godine od roditelja koji se nisu voleli, bili su spojeni u brak od drugih, odnegovana sam od pra babe i babe mada su me često kao malu ostavljali i sa čukun babom koja je ležala u krevetu, valjda sam bila dobro dete, često bi me puta ostavljali i u pesak samu u blizini puta, ispod dva divna jorgovana, ja bih igrajući se tako i zaspala. Moja mama je morala da radi u polju kod stoke jer moj dragi tata za to nije imao ni volje ni vremena od sporta i utakmica, valjda je tako mislio da treba... 1975. godine u 43 godini života umro je moj deda u cvetu mladosti, moja mama od tada ne živi, oplakuje ga i dan danas i živaca više nije imala za nikog, pa ni za nas njenu decu. Počele su svađe, treska vratima cepanje prozora a ja i brat smo sve to gledali, moj brat i dan danas ima posledica a ja valjda sam jača pa i ako sam bila plačljivica ipak sam drugačija i jača od mog brata. Spavali smo svi pod pra baninoj komandi u staroj kući gde je postojala samo

jedna soba predsoblje gde se nalazilo ognjište sa otvorenim dimnjakom i jedan deo gde su bili drveni burići za slaninu sira i jedan stari ormar. U sobi smo spavali, baba u jednom krevetu ja brat majka i otac u drugom a u trećem pradede i prababa a tu je bio i šporet od cigle, sto klupa i par stolica. Sve do 1980. kad sam ja

7

pošla u školu na prevaru očeve majke i njene svekrve, da će iz škole doći da vide gde i kako živim, druga kuća je do tada bila zatvorena od smrti mog dragog dede i veoma se retko koristila. Ne kažem nikad nisam bila gladna i žedna bosa i gola samo što se jelo po prababinoj komandi i kad i šta... Ne dugo posle premeštanja u zasebnu kuću od prababe i pradede moja majka a posle i moj dragi tata odlaze u Austriju na privremeni rad kod dragih nam komšija. Kakvog li lepog vremena za mene i brata uz baku, ništa nam teško nije bilo pomoći joj i ako smo bili mali, dobijali smo slatkiše i osnovno od roditelja, ništa za četiri godine uradili nisu bila im je i tamo bitnija svađa i tatino kockanje uz kuma, nama deci bilo je toliko lepo zato što su nestale svađe, nestale su batine nama deci, nestalo je razbivanja inventara po kući. Kakvo divno doba moga detinjastva... Četiri godine predivnog i harmoničnog života iako je prababa nastavila po svome u vezi hrane, klela nas sve kukajući po dvorištu i tukla prućem gde god nas je stigla, a mi smo ipak bili samo deca. Voleli smo jesti voće i tek stigao paradajz, šta mislite tukla nas je da ne jedemo jer je njen sin a moj pokojni deda sve to brao i nosio na prodaju... Da kažem da od drugog razreda osnovne škole putem od kuće do škole i nazad, četiri ipo kilometara svaki dan. Počinje da me tuče školska drugarica Slavka a naterala je i ostale mlađe da rade isto, koliko isplakanih suza pocepane odeće i ukradenih sitnica a posle i kući sledovanja ni

kriva ni dužna. Trpela sam sve to nekih godinu ipo dok me jednom moj pokojni i oduvek najbolji drug nije kroz šumu čuo kako sam jeknula jako, valjda me ovi udarili baš jako čim se čulo. Došao je brzinom munje i od tada me nikad više niko nije tukao. Hvala mu do neba i tamo

8

gde je sada među Anđelima... Slavka me ostavlja neki period na miru međutim u četvrtom razredu osnovne škole kreću prve simpatije, zlobne opaske i vređanja na moj račun stavljajući sebe stalno u prvi plan i namećivanje svima samo da meni naudi počinju tada i ne odustaje od toga. Da vam napišem šta mi se događalo u četvrtom razredu osnovne škole, devojčurak, lepuškasta. Mamin dalji rođak, vrebao bi me kada prolazim pored njih putem pešice. Izašao bi u šljivar i više puta je uspeo da me pipa. Toliko mi se gadio da sam bežala brže pored njih, da me ne bi video jer mi se gadio. Čitala sam jer nisam smela da kažem. Razmišljala sam da će i to vreme proći, da još malo i završava se četvrti razred. Znala sam da od petog razreda idem autobusom, da će i vrebanje da prestane. Da vam napišem šta mi se desilo u petom razredu osnovne škole. Ja sam mog tatu obožavala ali nikada nije imao vremena za nas voleo je sport, piljio u tv ili išao na utakmice, neretko sam i ja išla sa njim. Jednom takvom prilikom posle utakmice otišli smo na večeru sa tatinim pajtašima i jedan od njih nas je odvezao do blizu kolibe što imaju moji pored asfalta. Tati se išlo u wc i ja sam ga čekala, odjednom me tata zove dođi ovamo, ja pošto se nisam bojala mraka krenula sam ka njemu, kad ono uhvatio me za ruku u pijanom stanju i bio je bezobrazan. Koliko je to ružno doživeti, pogotovo od tvog roditelja. Takvu sam snagu dobila istrkla ruku i trčećim korakom stigla kući, a nije baš toliko blizu, a mrkli mrak, kad me stigao napokon kući, reko mi je da

tu epizodu nikom ne kažem a pogotovu ne majci. Stvarno sam dugo ćutala i nikom ni reč nisam rekla do jedne svađe ovde u Italiji, ali sam već bila udata i sa troje dece zamnom, tada da mi je valjda puko film. Dugo sam posle

9

toga imala strah u mraku ali radom na sebi sve sam to prevazišla i dragom tati oprostila... Od petog razreda išla sam u školu autobusom, tako da je bio kraj pakla koji sam živela, ispostavilo se kasnije da je trauma koju sam doživela ipak bila prisutna dugo. Bila sam naučena od bake da ćutim i trpim i mislila sam da i to treba da prećutim međutim sad znam da nisam trebala... U petom razredu osnovne škole dolaze nam iz dve druge škole, u našoj školi u Ranovcu ima osnovna škola do osmog razreda a u Kladurovu i Manastirici ne. Još drugova i drugarica i sa jednom od njih se posebno družim, i dan danas se družimo i posle toliko vremena. Sa njom krećem u klupu da sedim i delimo sve što imamo, sem momaka, ma sve bi bilo mnogo lepše i bolje da Slavka iz priče iz nižih razreda ne pravi smicalice da ne pravi svađu. Histerisala bi zašto nju napuštam posle toliko godina "drugarstva", čak mi je dala i pogrdan nadimak "baba Zvezdana". E to me pored svega jos više dotuklo, u stvari nisam imala svoje ja da joj kažem dosta, to sada vidim i ne dozvolite da ni vas ni vašu decu, neko bolesno ljubomorani vuče za nos i uništava vam život nego na vreme to regulišite... Da ne dužim sa ponašanjem ove nazovi "drugarice" Slavke u školi, jer mi nije ni cilj to a bilo bi sve isto i onda ispadne kukanje a ni to mi nije cilj.. U leto između šestog i sedmog razreda moj najbolji školski drug Boban poginuo je, udavio se u Švajcarskoj... Za mene je to bio ogroman šok, nestala je osoba koja mi je u školi bila najveća podrška, osoba koja mi se nikada nije

smejala i uvek bi mi bio u pomoć kada mi je bilo najteže... Na njegovoj sahrani sam bila izgubljena, čak nisam imala snage da kažem da sam mu jedna od najboljih drugarica, nisam znala da se namećem

10

njegovim roditeljima, a nisam ni osećala potrebe za to... Bilo je drugih koje su bile u centru pažnje i na sahrani i posle za četrdeset dana, posle toga su ga sve zaboravile... U mom srcu leži još uvek i kad god mogu odem mu na grob... Ova epizoda me je dovela do toga da sam se bojala ulaska u vodu, bojala sam se na moru da idem dublje, stalno mi je bio u glavi... Nikada više nisam imala takvog druga kao što je bio moj dragi drug Boban! Niko nije mogao da ga zameni, pa sam dala neki pečat da takve prijatelje tražim. Bio je jedna predivna duša pun razumevanja, ljubavi i podrške svima, posle njega sam žudela za tako jednim divnim prijateljstvom, možda zato i nisam više bila otvorena za druženje.... U sedmom razredu osnovne škole na jednoj igranki Slavka me upoznaje sa Gogom, zaljubimo se ja i on na prvi pogled i bili smo srećni neko vreme, međutim posle je on je trebao da ide u JNA. Na njegovom ispraćaju kući njegovi svi su me prihvatili kao deo porodice iako sam bila dete, u to vreme on je i peške kod mene preko brda dolazio iz jednog sela u drugi. Imao je neko motorče koje je više gurao nego li vozio i jednu fiću koja je palila na guranje, znači bili smo privukli jedno drugo da budemo u nekoj sličnoj situaciji. Tada to nisam shvatila ali on je bio u neku ruku kopija mog oca, nisam volela što je moj dragi tata bio ljubomoran, a eto dobila isto takvog dečka... Nastavljam priču, samo prvo moram da vam nešto o Gogi lično napišem, mi odavno više nismo zajedno ali ja mu se bez obzira na sve divim. On je vrhunski građevinar, oženjen, dvoje dece. Sve ono što on nije

imao, i više od toga je stvorio za sebe i svoju porodicu. Možda je i dalje ljubomoran to neznam... Poenta je ova, kukanjem na naše roditelje i našu prošlost nikada sebi ništa nećemo

11

uraditi dobro... Moj dragi tata je bio vrlo ljubomoran i nije nam dozvoljavao da se oblačimo po želji ja i majka, nije dozvoljavao ni da se šminkam, za njega je to bilo privlačenje "ljabavnika". Nisam volela tu tatinu osobinu! Kad sam se počela zabavljati sa Gogom. Zaljubila sam se naravno i nisam odmah primetila njegovu sličnost sa mojim dragim tatom. Počeo je da mi brani šminkanje i mešao se u moj način oblačenja, alarm se uključio kada je počeo da mi brani bilo kakav odnos sa muškom stranom pa čak i sa mojim rođacima. Onda sam shvatila da ima isti karakter kao moj tata i to me je jako gušilo. Otišao je u vojsku tako da sam malo lakše disala ali me je bombardovao svakakvim pismima, onda nije bilo mobilnih a kućne telefone je veoma malo njih imalo. Na sve načine me je gnjavio sa njegovom bolesnom ljubomorom a nije imao nikakvog razloga za to, s druge strane varao me gde god je stigao. Slavka je bila samo kap u prepunoj čaši jer nisam više mogla izdržati! Ostavila sam ga kada je došao na redovno odsustvo i spandao se sa Slavkom. Moja majka i komšika me nisu stigle skoro do kuće kad sam sišla na stanici iz autobusa toliko sam bila besna, bilo mi je stvarno dosta a bolelo je. Bila sam dete željno ljubavi pa sam posle te duže veze imala par sitnih veza. Od svih tih osoba izdvojila bih svoju ljubav još iz petog razreda osnovne škole koji mi je prvo bio simpatija pa negde u osmom razredu posle prekida veze postao je i nešto više. Jedina mana je bilo njegovo piće jer skoro nikad nije uspevao biti skroz trezan, nije krio svoju bol zbog njegovih privatnih problema. Voleli smo se kao što to deca željna ljubavi

mogu da se vole. Ja sam bila dete sa oba roditelja a kao da ih nije bilo sem kad su pokazivali zube, a on je bio

12

dete razdvojenih roditelja i rastao je sa bakom, starijim bratom i ocem. i sa njim još jedno privlačenje osoba slične sudbine. U to vreme bi možda uradili i glupost da se uzmemo da nas njegova majka nije razdvojila. Kada je on otišao sa majkom za Nemačku gde nije voleo da ide, u moj se život ponovo vraća Goga čak je hteo i da me ukrade da sam ja pristala. Pokušala sam ponovo ni sama neznam zašto možda što sam bila željna ljubavi, stvarno neznam. Bili smo zajedno neko vreme i došao je sa svojim da me isprosi, čak i onda Goga i njegov pokojni otac nametali su njihove ideje oko našeg navodno venčanja. Sve u detalje gde će da bude venčanje i kako će da bude, ništa se ja nisam pitala. Jedno veče sam bila do Goge kući sa mojim bratom, ponašao se prema meni kao prema sluškinji pred našeg zajedničkog druga, loše sam se osećala nije mi bilo pravo takvo njegovo ponašanje. Kap koja je ponovo prepunila čašu je naša svađa oko različitih mišljenja. I to je bio stvarno kraj. Tu smo se rastali. Srela sam posle toga još jednog ljubomorka ali smo brzo pukli. Mom sad pokojnom tati dala sam čvrsto obećanje da ću naći jednu osobu koja će se svideti i meni i njemu i naravno tako je i bilo ali još nije vreme za to. Pre nego što sam ušla u vezu sa Draganom, mojim suprugom, ponovo mi se vratio ovaj iz Nemačke. Pokušala sam ponovo sa njim vezu ni sama neznam stvarno zašto, jer je i dalje pio čak i više od pre. Možda samo zato jer sam iskreni treptaj u srcu osetila samo sa njim pre mog supruga. Nama je bilo potrebno samo zagrliti se i pokoji poljubac i mi smo bili srećni kao deca a to smo i bili ja u 16 a on u 17 godina. Ponovo se na kratko vraća u Nemačku i tu je bio naš kraj. Tada se iskreno

zaljubljujem u Dragana, mog supruga. Znam da

13

sam mu nanela bol i da je dugo patio zbog toga ali valjda je tako moralo biti... Sa Draganom sam počela da se zabavljam u martu 1990. godine. Na igranci u Kamenovo, gde sam zamolila bata Vladu da svratimo, a koja i nije bila jer muzika nije došla. Poslušao me je, iako me je upozorio da će se moja baka ljutiti na njega. Naišla sam u Kamenovu na seka Karol sa društvom, malo smo pričali i oni su otišli dalje. U tom času, Dragan je ulazio

sa društvom. Ja bacila oko na njega, luckasto stvorenje. Brata sam zamolila da ide do Dragana i da ga pozove do mene. Poslušao je mog brata i došao je, tada smo se zvanično upoznali, iako može da se kaže da smo se od malena znali. Od te večeri je počelo naše zabavljanje. Bili smo nerazdvojni 9 dana, bilo mi je prelepo sa Draganom, nije me gušio niti mi je nešto branio. Međutim mojoj baki, maminoj majci se nije dopalo to što je dolazio tako svaki dan, moja baka je volela da me uda za unuka od čoveka sa kim je živela na neki način, a mojim roditeljima se svideo komšija i rado bi me udali ispred nosa... Jedne večeri sam pitala Dragana: "Kada bih se za tebe udala, dali bi mi ti dozvolio da puštam nokte, da se šminkam i da se doterujem", on mi je rekao "Da, naravno"... Time me je kupio! Jedne večeri baka se naljutila na mene i rekla mi je da mi više Dragan ne dolazi u suprotnom ona će ga oterati. Ja sam burno odreagovala i spavala sam tu noć na fotelji. Ujutro sam uzela osnovne stvari i otišla kod očeve majke u susedno selo, brata sam ostavila da Draganu kaže da sam kod druge bake. Došao mi je odma to veče i tu me on pozvao da idem kod njega sutradan da vidim gde je, kod njega kući pitao me je dali bih htela da se udam za njega, rekla sam mu naravno "DA". Htela sam da

pobegnem od "lošeg života"... A dali je stvarno bilo

14

tako, videće te kasnije. Vratili smo se kod moje bake, očeve majke, tu smo prespavali zajedno i tu je meni bio prvi put da sam išta imala sa muškarcem. Došao je i moj brat tada je on imao 13 godina, rekla sam baki i deki da sam odlučila da pobegnem i da se udam a bratu naredila da ide kući i da mi spakuje odelo. Krenuli smo motorem svo troje od bake i brata smo ostavili bliže da se vrati peške kući a mi smo pošli u zajednički život... Preuzela sam odgovornost za kuću i za čišćenje u isti dan i ako pojma nisam imala kako se to stvarno radi. Upoznala sam Draganovu baku, ona je bila takva dobrica od žene da je njoj sve bilo dobro i kako kažeš. Šegačio se samnom i baki je rekao: "bako ona puno jede", ja sam se stidela. Baka mi je rekla: "ma pusti ti njega". Sutra dan Dragan je otišao po mog brata i po moje stvari krišom od moje bake dok je ona nešto završavala kod stoke, usput moj brat je rekao baki da ide na fudbal. Moja baka videvši da mene nema otišla je do očeve majke, moje druge bake. Tamo je imala šta da vidi, mene nije bilo ja sam pobegla... Vratila se moja baka brzinom munje kući i odatle kod njene sestre blizu sela, moja baka je bila mnogo jaka žena. Moj teča je baki rekao da zna gde sam, video je sa kim sam igrala za "susreti sela" i da zna gde mu je kuća, zato što je radio na štali kod Dragana. Došli su uveče moj teča i tetka i moja baka, galamili vikali, ja nisam izašla, nisam imala snage da baki i teči izađem na oči. Zapretili su da će da pošalju policiju pošto sam ja maloletna, mi smo se odma ujutru prebacili kod Draganove tetke u grad. Moja baka i njena sestra otišle su pešice do grada, ima preko 10 kilometara, od besa da što pre stignu u policiju, a vodič je bila bakina sestra. Pošto je policiji već bilo javljeno da sam ja dobrovoljno pobegla, nisu nas

dirali. Ja sam u međuvremenu pozvala moje roditelje koji su bili ovde u Italiji i rekla sam šta je bilo. Moja majka je bila jako razočarana što sam prekršila obećanje da neću nikad da pobegnem ako budem odlučila da se udam. Mladost ludost pa sam prekršila sve obećano! U razgovoru sa mojima Dragan je pogrešio i mog tatu nazvao "ujka" a moju majku "tašta", moj tata je poludeo i odlučili su da dođu kući za Srbiju. Kada su stigli bilo je svakakvih reči i uvreda na moj račun, Dragana su prihvatili odlično, imao je priču za njih. Mama mi to ne oprašta ni dan danas što sam je razočarala tada! Nekako smo se pomirili i prihvatili su moji da dolazim kod njih ali samo sa Draganom i ako mi nešto ne bude dobro da se na njihova vrata ne pojavljujem. Prihvatila sam sve, zato što mi je bilo važno da sve bude kako treba. Moji su krenuli nazad za Italiju, ja i Dragan smo nastavili kod nas kući. Kući nismo imali ni vodu u kući, ni kupatilo i wc, to meni nije bilo važno, to ja nisam imala ni kod mojih roditelja. Bilo je sve idilično na početku, što se kaže kao u raju, uživali smo zajedno mada smo slabo izlazili. Kada je došla moja svekrva iz Austrije, prihvatila me je odlično i po prvi put u svom životu dobila sam na poklon nakit od zlata, nisam tako nešto imala ni kod roditelja. Mislila sam da je sve savršeno, al vrag dolazi po svoje pa je polako došlo do promena. Dragan je počeo da visi po selu sa društvom kao da i nije oženjen, na mene je gledao kao na stvar, kasnije je počeo da ide kod drugih. Malo po malo moj život je počeo da liči na pakao. Pošto sam od moje bake dobila "instrukcije" da je muško gost u kući i da trebam da ćutim i "trpim", ja sam tako i radila. Suprugova familija me nikad nije volela zato što ja nisam bila "snaja" po meri, nisam imala visoke škole,

nisam bila dama, nisam znala da se ponašam po njihovoj meri, niko i nije gledao kako sam se ja osećala. Moja svekrva je počela da se ponaša prema meni grozno, nisam bila "snaja po meri", ja sam bila neko koga treba maltretirati na svaki način. Ubrzo sam ostala trudna, dete nosi dete! Nisam imala laku trudnoću ali mi niko nije verovao, radila sam i baštu, u kući je bilo sve na meni, trudila sam se koliko sam znala i umela. Bila sam i na održavanje trudnoće, jedino me je Draganova baka posetila u bolnici, došla je autobusom i donela mi je pogaču sa sirom i paradajzom. Svi ostali su govorili da se prenemažem i čak i doktoru koji je vodio moju trudnoću govorili da sam maza i da mi nije ništa. Pred porođaj jedva sam išla a svekrva me terala da berem pasulj po njivi sa njima. Za Dragana nisam ni postojala jer on majci nije smeo ni reč da kaže. Jednog dana osećala sam se čudno, kao da me nešto vuče u stranu, rekla sam to Draganu, bio je besan čime sad da me vozi, odvezao me traktorom, zato što nam je to bilo jedino prevozno sredstvo. Bila sam kod doktora i on me je poslao u bolnicu. Zadržali su me u bolnicu, bilo mi je loše a niko me nije razumeo. U noći oko 3 časova pukao mi je vodenjak, rekla sam to babici. Nije ništa uradila povodom toga, ostala sam u mokro dok se nije tako osušilo. Drhtala sam od hladnoće a nisam imala šta da učinim. Sutra dan sam tako provela ceo dan, ništa se nije dešavalo. Uveče je svratila teta Goca (osoba koja je doprinela mnogo čemu našoj porodici), nisam ni njoj smela da kažem ništa. Nisam imala slobodu za to. Dobila sam infuziju da dobijem bolove i da se spremim za porođaj. Ništa mi nije pokrenulo, ubilo me je čekanje a nisam znala koliko još treba da čekam. Posle ponoći sam malo dobila bolova

samo nisam imala osećaj za porođaj. Vikali su na mene, pogotovo babica, "znala si da legneš sa mužem a sada ne znaš šta su bolovi za porođaj" „Legla si sa mužem, a sad ne umeš da se porađaš“. Bila je jako loša prema meni a nisam razumela razlog. U 1:00 su odlučili da me porode, dobila sam i ogromnu šamarčinu od babice. Nisam razumela zašto mi to radi. A onda panika i vika, sekao me je doktor na živo. Mališa mi je izvučen vakumom, prilikom porođaja uganuli su mu ruku. Videla sam Mališu, bio je modar, pozvana je pedijatra da proveri dali je sve uredi. Pedijatra je rekla da ruka mora da se drži mirno dok ne zaceli. I za Mališinu ruku bila sam dugo kriva Draganu i njegovoj porodici. Doktor mi je ušio ranu na živo i drao se na mene da sam "maza". Od svega toga sutra dan sam dobila temperaturu. Nije bilo lako niko me nije razumeo. Čak je sutra dan moja baka, očeva majka, napravila svađu došavši da dovede ona ko će biti "babica" Mališi. Dragan je galamio na mene kroz prozor, srećom čula je babica iz smene pa je ona izašla na prozor i rekla "Zvezdana ima temperaturu i mora u krevet". Bilo mi je užasno, prolazila sam kroz nešto ničim zasluženno. Plakala sam nemoćna da išta promenim. Stigao je dan da izađem iz bolnice, radovala sam se izlasku, nadala sam se barem jednoj ruži i lepoj reči. Dragan je od majke dobio novac da proslavi sa društvom rođenje "naslednika", nije važno ko je rodio to dete... Ja sam dobila svađu, nerazumevanje i poveći lonac gde da kuvam pelene. Iako sam još bila sa ranom i konci su bili još sveži, dobila sam čast da ja dižem lonac. Moja svekrva bi uzela dete i gledala dok spava a ja sam sve drugo. Osećala sam bol, počela je rana i da gnoji a niko mi nije verovao niti me vodio kod doktora. Tetka je donela

kantarionovo ulje koje mi je pomoglo da koliko koliko zacelim ranu. Plakala sam kad god sam ostala sama sa sobom, mislila sam čime sam sve to zaslužila. Pored svega što sam svakodnevno gledala i gutala moji se pojavljuju sa idejom da prave povojnicu Mališi. Niko mene nije pitao ništa! Sa druge strane svekrva se ljutila na mene zašto se pravi povojnica, trošak je to. Došlo mi je da nestanem, da me nema. Na neki način taj ručak, povojnica bio je kod nas kući. Bilo je popreko pogleda, bilo je svega. Jedva sam čekala da prođe dan. Još sam dobila da zbog moje porodice nije došla Draganova porodica. Da sam mogla u zemlju bih propala. A samo sam ćutala i plakala te noći. Nekako su prošli dani boravka moje svekrve kući. Ostali smo samo sa Draganovom bakom. Povremeno bi dolazile moje bake. Mojim bakama sam se puno radovala. Moj suprug je voleo da sedi po selu sa društvom i ni mali Mališa ga nije držao kući. Mnoge sam noći preplakala u samoći. Mnogo puta sam mislila kakav je moj život. Čime sam tako nešto zaslužila. Uzimao bi me kao stvar, više puta i pripit. Tako sam ubrzo ostala opet trudna. Nije bilo lako sa malim detetom a opet nova trudnoća. U međuvremenu Draganovoj baki je bilo sve lošije, bila je operisana. Tumor je radio svoj deo. Dragan je vodio računa o baki kada ne bi išao u selo sa društvom. Prali smo na ruke i dete i baku. Nije bilo lako ali izdržalo se nekako. U novembru 1992 došli su teta i teća sa kumom kod bake u posetu. Ja sam od jutra imala bolove ali nisam priznala. Rizikovala sam puno. Posle njihovog dolaska, pukao mi je vodenjak. Dragan je u strahu i panici rekao tetki šta se desilo. Krenuli smo za Petrovac, teća je stvarno brzo vozio. Moglo je da se desi da se porodim u autu. Stigli smo i odmah su me pregledali.

Porodila sam se u 6, ubrzo po dolasku na odeljenje. Samo su babice bile prisutne. Rodila sam ćerku, kojoj je prvo stavljeno ime "Marija" a posle svekrvinom odlukom Monika. Babica koja je bila prilikom porođaja, bila je i onda kada se mama samnom porodila. Zvala me je "moje dete". Bilo je svačega, čak i besa što nije ponovo muško. Moja baka je došla i bila par dana sa Draganovom bakom i Mališom. Dragan je pijančio sa društvom po selu. Bila sam u bolnici, trebalo je tada babica da kupi za bebu, babica se kod nas stavlja bebi od vajakada, međutim desilo im se nešto u porodici i nisu mogli. Jedva se snašla moja baka, očeva majka. Nekako sam izašla iz bolnice, kao i prvi put bez imalo pažnje za mene. Bilo je sve teže, Draganova baka sve gore, tako da Dragan spavao sa bakom u sobi. Nije bila zahtevna ali je bolest uzimala maha. Bezbroj puta Dragan bi otišao u selo i zaboravljao da dođe, mnogo mi je bilo teško čuti baku u bolovima. Zamolila sam da mi bar ostavi šta mogu da joj dam, da bar malo ublaži bol. Živela je do marta 1993 kada je napustila ovaj svet. Posle bakine sahrane svekrva nam je rekla, hoćete gore hoćete dole ja vama novac više ne dajem. Onda smo doneli odluku i pozvali moje roditelje da nam pomognu da dođemo za Italiju. Zvali smo moje roditelje i ispričali priču. Venčali smo se u aprilu, sa samo dva svedoka, jedan je bio tadašnji kum a drugi je bio moj rođak. Slučajno se zadesio tamo, mada ništa nije slučajno. Trebao je kum da dođe na ručak ali nije došao. Počeli smo pripreme za put. Nešto malo stoke smo dali mojim bakama, kravicu smo prodali. Krajem maja smo ostavili decu kod mojih baka i krenuli na put za Italiju. Moji su nam poslali novac za put, mi nismo imali sredstva. Prvi put u mom životu sam izlazila iz zemlje,

bila sam puna straha. Dragan me je zadirkivao celim putem, ja živa bila nisam. Sa nama je putovao i naš prijatelj, njega je majka čekala za ulazak u Sloveniju. Nama je tata poslao garanciju preko vozača autobusa. Na granici za ulazak u Italiju, policija je ušla nazad sa dokumentima, pokazivala je nečiju garanciju. Ja sam se baš uplašila, majka od našeg prijatelja mi je prevela. Policajka je rekla "Ako želite ulazak u Italiju, ovako treba da izgleda garancija", bila sam ponosna na mog tatu što nam je omogućio takav jedan dokumenat. Prešli smo granicu i nastavili put. Tata nas je čekao na autobuskoj stanici u Vicenzi sa prijateljima kolima, moji nisu imali ni kola ni dozvolu. Svratili smo do prodavnice, tata je hteo da nam kupi nešto od odeće. Nisam znala šta da biram, prvi put mi je bilo da me tata vodi u kupovinu, nekako sam se snašla. Posle kupovine krenuli smo u stan gde su čekali majka i brat. Stan stari, loši uslovi, bez kupatila. Na kupatilo nisam ni navikla pa mi nije padalo teško. Krenuli su dani u Italiji, nisam znala jezik i bila sam puna strahova... Ostavila sam i decu i nije bilo lako! Terali bi me da idem na sladoled a ja sam odbijala i nalazila sam izgovore. Svaki izgovor je bio iz straha koji je samnom vladao na svim poljima. Postala sam Pepeljuga u kući, moja majka je kućne poslove prebacila na mene. Nije mi bilo lako prati na ruke tešku očevu odeću i nositi van kuće, žica za sušenje je bila preko glavnog puta. Moja mama nije ni pokušavala da me razume i da mi i malo pomogne, ako bih i nešto rekla dobila bih odgovor da ja i onako ne radim pa mogu barem to. Pokušali smo plaćanjem da predamo za papire, dobili smo isečke sa kojima se tada moglo putovati. Posle mesec ipo mi smo krenuli nazad za Srbiju kod dece,

mislili smo da smo predali za papire i da je sa te strane sve uredi. Vratili smo se krajem avgusta sa mojima i onda smo doveli i Mališu. U međuvremenu sam otkrila da sam ponovo trudna. Niko tu treću trudnoću nije želeo. Moja svekrva je poludela, još jedno dete a ja nisam bila snaja koju je želela pored sina. U to vreme ulazi u naš život bivša Draganova devojka sa kojom on ulazi u vezu. Meni je to značilo slobodu tada, malo dete ja ponovo trudna a sve obaveze u kući na mene. Nekako mi je to izgledalo normalno da muško traži užitak van kuće. Još uvek smo čekali za papire za koje i nismo znali da nikad i neće doći. Uz sve obaveze, gledala sam serije preko kojih sam i naučila italijanski. Tako sam savladala jezik, posle uz razgovor sa komšikama i gazdaricom, usavršavala znanje jezika. Uspeli smo nekako da uzmemo broj ponovo za dokumenta ovde u Vicenzi, potpuno regularno. Otišli smo za Novu Godinu kući, Monika je bila sa mojom bakom i dalje. Kada smo otišli da je uzmemo od bake ona je vrištala i nije htela sa nama. Duša me je bolela. Taj period je doveo do toga da se Monika dugo osećala odbačenom. Kući sam ja preuzela obaveze, čak i za drva a suprug je sedeo sa decom. Tako se Monika vezala za oca. Odlučili smo da je više ne ostavljamo sa bakom i predali smo joj za pasoš. U februaru smo se vratili za Italiju sa prijateljem koji je išao za Švajcarsku, tako smo uspeli da prođemo granicu. U martu 1994. sam rodila Malinu, bilo je puno problema oko njenog rođenja. Hteli su i da je daju na usvajanje, pa sam ja mislila da je odvedem kod očeve majke dok se sve ne stiša. Istog meseca smo predali i za papire i napokon smo dobili dokumenta. Na neki način se stišala situacija oko Maline i ona je ostala sa nama. Dragan je nastavio

vezu, nisam mu zamerala, tražila sam samo mene da pusti na miru. Što je on i činio. U maju sam napokon od tate dobila mašinu za veš tako da sam barem pranje na ruke zamenila sa mašinom i dobila malo više vremena za decu. Na sebe i nisam znala da mislim. Išlo je nekako napred i pored toga što smo živeli u lošim uslovima. Za ferije u avgustu moji su dobili embargo da ne dolaze kod nas kući u Starčevo. Okrivljeni da su nas odvukli za Italiju. Nije bilo lako ali kotrljali smo napred. Počeli smo i da se družimo i izlazimo sa Draganovom ljubavnicom. To mi i nije baš prijalo ali sam ćutke išla za njima. Početkom 1995. godine svekrva nam je dala novac da kupimo auto, otišli smo vozom za Beč po novac. Kupili smo mercedes koji smo imali do jula 1996. godine kada smo imali direktan sudar. Bili smo sa mercedesom dva puta do Srbije i nazad. U avgustu 1995. godine Mališu je na more odvela moja svekrva a mi smo kući ostali sa curicama, imao je bronhijalnu astmu tada. Nije mi bilo baš pravo ali sada mislim da je jedini mogući način bio taj, jer su curice bile manje pa sam im ja bila potrebna. To leto nazad za Italiju smo putovali, pratili se sa Draganovom ljubavnicom. U besu sam joj i odbrusila „Dosta je vozio tvoja kola, traže ga sad deca“. Jednom mi je poslala sada već bivšeg muža da me pita da budemo ljubavnici, navodno je Dragan odlučio da me napusti zbog nje. Oterala sam ga kući i rekla da moj suprug može da radi šta hoće, a mene i moju decu da ne diraju. Plakala sam na poslu, nije mi bilo baš svejedno. Bog je međutim odlučio drugačije, Draganova veza sa ljubavnicom je pukla. Tada sam ja opet pregazila sebe i nastavila kao da ništa nije bilo. Za Novu Godinu je izbila svađa između moje svekrve i očeve majke, moje bake. Ništa moja baka

nije bila kriva sem što je čuvala Mališu i Moniku kada je nama bilo potrebno. Mojoj svekrvi to niko nije mogao da dokaže, ona je bila gazda u njenoj kući. U to vreme nastupa i mešanje drugih tako da smo dolazak kući živeli kao u paklu, pogotovo ja. U julu 1996. godine imali smo težak udes, Dragan je bio u gipsu, obe noge i desnu ruku. Bila sam uz njega danima, decu su čuvali moji. Došla je i moja svekrva, videvši da nije ništa što ne može da se popravi rekla je da njen sin može malo i sam da sedi. A mogao bi da pozove i njegovu ljubavnicu da ga čuva malo. Tu je moja svekrva bila na mojoj strani, čak je mojoj mami svašta rekla. Pitala je i zašto je moja mama nije pozvala da joj kaže šta njen sin radi pa da ona reši stvari. Posle udesa meni nisu više produžili ugovor na poslu. Dragan u to vreme nije radio, srećom smo i dalje bili sa mojima pa nismo imali obavezu da platimo stan. Moj brat je učinio nešto što se nikada nisam nadala da će uraditi, al brat je i sve mu je oprošteno. Brat je krajem jula otišao u Srbiju a odatle na Kosovo u vojsku. Za zakletvu smo ja mama i Mališa trajektom prešli na Bari Bar. Iz Bara smo krenuli za Podgoricu. U Podgorici nas je sačekao Srđan. Bili smo kod njih na ručak, predivno smo prošli. Srđan nas je otpratio do autobuske i odatle smo krenuli na Kosovo, u Peć. U Peć smo stigli, već je pao mrak, nismo poznavali teren a Mališa mali. Na autobuskoj se mama setila reći njenog dede a mog pradede Mihajla "Kada ideš u nepoznati teren obrati se policajcu, uputiće te". Videle smo jednog na stanici, ljubazno smo mu prišle i zapitale ga za hotel koji nam je Srđan preporučio. Rekao je da žuri na autobus ali da odemo do stanice gde će nas uputiti. Hvala dragom Bogu tamo je u smeni bio naš zemljak, pozvao nam je taksi i objasnio taksisti gde da

nas odveze i da nam bude na usluzi ako nam bude još trebalo. Taksista je bio baš sjajan i jako ljubazan, čak nam tu prvu vožnju nije ni naplatio. Dale smo mu čokolade koje je sa zadovoljstvom prihvatio. Bio nam je stvarno na usluzi dok smo bili u Peći. Sutra dan rano peške smo otišli do kasarne, jedva smo našli. Sa druge strane su došle obe bake i deda Ljuba sa Draškom. Prošli smo nezaboravne dane. Jednom se vojniku ide na zakletvu, brat je brat. Vratili smo se isto na Bar Bari. To mi je na neki način bilo prvo neko putovanje bez Dragana. Krenulo je nekako svojim tokom, dobili smo prvi deo novca od osiguranja i kupili smo drugi auto, sada bmw. U avgustu 1997. godine teči i teti smo kupili zastavu, naravno oni su nama dali novac kasnije. Toliko sam bila srećna što smo mogli to da im pomognemo. U međuvremenu svekrva je pronašla čoveka, sa njim je ostala da živi do smrti, nekih 14. godina. Godine 1998. idem za Beč sa decom, nisam se nadala takvom paklu. Takve kritike i takve uvrede što sam dobila da sam jedva izdržala mesec dana koliko sam ostala. Da mi nije bilo tetka Slačice i Viki ne znam kako bih izdržala. Malina se od bazena razbolela, dobila je temperaturu. Tada nisam znala šta nas čeka. Vrativši se nazad za Italiju pronašla sam posao na 4 sata. Tada je moj suprug već radio u fabrici mermera. Nekako se situacija smirila između nas dvoje. Jedino kada bi išli za Beč, kada bi se vraćali, bombardovao me je svakakvim rečima. Plakala sam i ćutala. Mislila sam čemu sam kriva. Htela sam i da skočim da se ubijem par puta. Bog nije odlučio tako samnom. Pogodili smo bili i za svadbu i krštenje ali smo odložili zbog rata. U avgustu 1999. godine sam htela da kupim nama spavaću sobu, nije odobrila svekrva jer će da

stvorimo leglo miševima. Moj novac za sobu uzela je od Dragana, nisu me ni pitali dali može. U septembru je kao odgovor sebi kupila spavaću sobu. Mojim novcem je vratila kredit koji je uzela za kući. Za doček Nove 2000. godine bili smo za Beč i tamo bili sa društvom. Dobili smo i tone kritika što trošimo novac. U januaru kad smo se vratili nazad za Italiju pronašla sam stan, ja sam htela da kupimo nešto zato što smo imali novac od osiguranja ali Dragan nije hteo da čuje. Tada se moja majka naljutila i počela da kune, zašto je napuštamo. Zar nije bilo dosta 7 godina zajedničkog života, nije ona to htela da razume. Uzeli smo stan pod kirijom, predivni ljudi, gazdarica je bila jedna predivna duša. Kupili smo sve što je bilo potrebno, stan je bio prazan. U inat svekrvi kupila sam skoro sve stakleno, znala sam da će doći. Onda je kritikovala zašto smo kupili sve od stakla. Ma nikad joj ništa nije bilo po volji. Još što smo imali onih koji su se mešali i opet sam ja svemu bila kriva. Bez obzira što smo imali bolje uslove i kupatilo ja sam pala u ulogu žrtve i kukala na sav glas. Dobila sam od svekrve nakit od zlata za deset godine braka, bila sam presrećna. U stvari i pored svih uvreda i kritika ja sam nju volela kao majku. Jednom prilikom kad je došla čak je moju majku i pošteno iskritikovala zato što se buni da ja nosim kratko. U septembru 2000. godine umrla je moja baka, očeva majka. Satima smo se ubeđivali sa svekrvom u Beču da nas vozi Dragan kući, jedva je odobrila. U svim tim mojim usponima i padovima Malina opet dobija temperaturu gde joj opet nisu pronašli odakle potiče. Nije bilo lako gledati je mesec dana sa temperaturom a da pojma nemaš šta tvoje dete ima. Bila je dosta i u bolnici al joj nisu pronašli pravu dijagnozu. Na poslu sam uganula

nogu i dobila sam otkaz pod bolovanjem zato što gazdi nije bilo pravo što sam bolovanje uzela kao povredu na poslu. Čak smo se i tužili jer nije hteo da mi plati bolovanje kako treba. Pogodili smo svadbu i krštenje za 2003. godinu i tu sam isto bila zombi, zbog silnih teških događaja taj dan mi je prošao u haosu umesto da bude naš najbolji dan. Venčanje pred Bogom! Zato mi ne slavimo godišnjicu za taj događaj već 31 mart, to je datum kada sam pobegla i udala se za Dragana. Posle svadbe smo novac uložili u promenu prozora i vrata, to je bilo divno. Pored toga zatvorili smo i terasu i skinuli zid između terase i hodnika. Draganov i moj san, jedan u nizu. Dugo posle svadbe bilo je cirkusa oko snimanja, svekrva je krivila moje za nešto što nisu bili uopšte krivi. Ma napravio se pakao. Sve sam više u strahu išla i za Beč i za Srbiju. Drhtala bih danima, mislila sam šta će dalje biti. Čemu ću biti kriva, možda što sam živa. Noći sam u plakanju provodila ali nisam nikog mrzela niti sam nekom bilo šta loše rekla. Nisam ja znala šta to znači, sada znam da je to najbolje što sam sebi mogla da uradim. Da opraštam usputno svima bez izuzetka. Možda vam u mom pisanju izgleda drugačije, ja tako umem da napišem sve ono što mi se dešavalo. Uz to ansija, napadi panike i depresija su postali deo mog života. Nastali su još pre udesa 1996. godine ali je posle svadbe počelo da mi bude sve gore i gore. Nebrojeno puta sam završavala u hitnoj. U januaru 2005. godine, pred našim očima pada i umire moj tata u 48- oj godini. Puno sam za njega bila vezana. Srce mi je od bola puklo za njim, napadi panike i ansija su se tada pojačali. Na dan kad je umro, molila sam Boga i Anđele da mi ga vrate. Da se više neću svađati sa njim. Nije se dogodilo

ali sam tada odlučila da ću svaki odnos popraviti, samo nisam znala kako. Dan kada smo krenuli na put, za tatinu sahranu, počelo mi je gušenje a bili smo na auto-putu. Dragan je zaustavio auto, ja izašla napolje, sve sam skidala sa sebe, toliko je jako bilo. Pojela sam jednu narandžu i popila bahove kapi. Jedva sam se smirila. Kući kad smo stigli, odvukli su me da ne vidim kada su tatu uveli u kuću sa sadnukom. Jedva sam sahranu izdržala. Za 40 dana nisam ni imala snage da opet putujem nazad za Srbiju. Noću sam ga sanjala i osećala da je uz mene. Danju bih samo spavala, jedva sam imala snage da o deci vodim računa. Pila sam lekove za smirenje, nisam se mirila sa tim da mog tate više nema. Zvao me "ćero moja", to mi i dan danas nedostaje... Nije bio možda najbolji otac ali za mene je bio najbolji tata koga sam imala. Jedva sam se digla iz mraka i pakla. Nije ga to moje stanje vratilo. Dobila sam novi posao u julu, na poslu za mašinom sam non stop plakala. Užasno mi je bilo a za mašinom sam radila sa osobama koje su se smejale mojoj boli i suzama. Nije mi bilo lako ali sam izdržala dve nedelje. Vratila sam se u septembru na posao, bila sam malo jača pa nisam plakala toliko. Nosila sam magnetnu narukvicu i smanjila lekove. Završila sam još par puta u hitnu zbog napada panike. Vremenom sam naučila da živim sa tim pa sam smirivala sebe. Sada znam da je to nakupljeni strah. Da se sa njim može suočiti. Onda kada si na dnu i u ulozi žrtve nisi u stanju da shvatiš šta ti se dešava. Strah te je da ideš među ljude, strah da uđeš u tunel i u lift. Još mi je Dragan govorio da mu ne treba luda žena a ja nisam znala kako da se suočim sa strahovima. I ako nisam ni ja bila dobro, kada se razboleo čovek koji je živio sa mojom svekrvom, on me

gledam u krevetu, kada je izašao iz bolnice žao me je bilo da ga gledam kako se muči da zakopča košulju, i ako su mi ruke drhtale ja sam mu polako zakopčala košulju. Bez obzira na koji način su se drugi ponašali prema meni, ja sam se ponašala najbolje moguće sa puno ljubavi i pažnje. Nisam ja znala za mržnju i da loše mislim o nekome. Opraštala sam, moje srce je znalo samo za ljubav i ako sebe nisam volela. Kažnjavala sam sebe na svakakve načine, više puta sam sebe i udarila. To sam videla kod moje majke, kad god bi bila nemoćna za nešto ona bi sebe udarila i vukla za kosu. Tako sam je i ja kopirala, kopirala sam je i u održavanju lične higijene. Kopirala sam je i u neodržavanju sebe i u niskom samopouzdanju. Deci sam vodila računa, kuću sam održavala, sve se blistalo. Za decu sam bila uvek prisutna, bila sam im i majka i drugarica. Dala sam im slobodu a samo ispričala na šta mogu da naiđu. Sve sam curicama na vreme ispričala. Imale su potpuno poverenje sve da mi ispričaju. To je tako i danas, uvek mogu sve da mi kažu. Sve ono što nisam ja imala i o čemu sam sanjala i maštala, sve sam to pružila mojoj deci. Imali su potpunu slobodu da dovode društvo, da dovode momke i devojke. Imali su drugare drugačijeg seksualnog opredeljenja, divne duše koji su me poštovali i često dolazili kod nas. Nisam im ništa prebacila za njihovo opredeljenje. Mnoge drugarice od mojih ćerki su me zvale mami, grlila bi ih kao moju decu. Sa svima sam bila ljubazna i otvorena. Moja deca su bila srećna što ih ja razumem na takav način. Pet godina sam radila u kožari, zadnja firma, posle toga mi se zdravlje pogoršalo. Malina se razbolela jedne zime u Srbiji, dobila je temperaturu i ostala je u Beograd

u bolnicu. Pronašli su joj ešerikiju koli, dupli kanal na jednom bubregu. Imala je sepsu jednog bubrega. Kako

ona to nije osetila samo Bog zna. Mi smo ostali sa njom u Srbiji, javili smo se u firme da nam je dete u bolnici. I tu su se smejele mojoj Malini, zloba ne zna za granice. Pošto sam ja morala da radim posle dve nedelje došla je svekrva da bude sa Malinom. Moja mama je radila pa nije mogla da uzme slobodno da bude uz unuku. Svekrva je ostala u penziji i bila je dve tri nedelje sa nama. Tada je videla da meni u stvari majka ništa ne pomaže i čudila se kako može tako. Ne krivim ja ni moju majku, divna je ona žena i baka, veliki radnik. Majka jedino nikada nije umela da bude, nikada nije imala jednu lepu reč. Ona je izgubila sebe kada joj je otac, moj deda, umro. Moja majka je sve sem zagrljala i lepih reči radila za nas dok smo bili deca. Tako se ponovilo i sa mojom decom, njenim unucima. Vikala bi na njih i bila gruba sa njima, iako je Malinu odnegovala i bila joj je miljenica. Svekrva se vratila za Beč kad je Malini bilo bolje. Celo proleće i leto bila je svekrva u Srbiji, bila kod rođaka. Uživala je sa njenom sestrom. Nikome nije palo napamet da će krajem oktobra da završi u bolnici, sa dijagnozom tumora na mozgu. Svaki smo vikend išli za Beč, kod nje u posetu, par meseci. Toliko me je bolelo da je gledam takvu. Ženu zmaj i stuba kuće gledati kako tone, nije bilo nimalo jednostavno. Plakala sam kao kiša kada me ne bi videla. Nisam znala dali da molim Boga da živi ili da je ne drži na takvim mukama. U martu sam se operisala, izvadili su mi žuč. Svekrva me je zvala, dobila je na blic memoriju da sam operisana, ona teško bolesna a ja sitnu operaciju. Zadnji put sam je čula, zadnja sam je ja čula. Pala je u komu i mesec dana posle je umrla. Nisam bila za put al

me nije bilo briga. Krenula sam na put za Beč sa suprugom i decom, moja je svekrva to zaslužila. Odatle

za Srbiju za sahranu. Na dan sahrane sam dobila takvo poniženje, tako su me obilazili mnogi bez izjava saučešća. Na putu za groblje sam bila i gurnuta, umalo sam pala, kao da mi nije bilo mesto da ispratim moju svekrvu. Na groblju kada su je spuštali umalo sam pala u nesvest, mrak mi se pojavio pred očima. Jedva su našli malo vode da me poliju. Nekako smo i to prošli. Bilo mi je loše i jedva sam izdržala do uveče. Vratili smo se nazad za Italiju. Dragan je bio za Beč da završi sa nasleđstvom a ja sam ostala na bolovanju. Za četrdeset dana smo opet bili za Srbiju. Sve sam završila kako dolikuje svekrvi. Uz to sam bila da pitam, osobu koja mi je značila, čemu takvo ponašanje prema meni. Čime sam zaslužila? Izvinila mi se... Od tada polako počinje bolje vreme za mene. Radila sam još malo i kičma mi je bila sve gore, ponovo bila na bolovanje. Na poslu su mi dali otkaz. Bila sam osam meseci na kasu i odatle moj život počinje da se menja. Polako prestaje uloga žrtve i kukanje i počinje drugačiji život za mene.